

P6_TA-PROV(2005)0408

Ekonomiskā migrācija

Eiropas Parlamenta rezolūcija par ES pieeju ekonomiskās migrācijas pārvaldībai (KOM(2004)0811 - 2005/2059(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas Zaļo grāmatu par ES pieeju ekonomiskās migrācijas pārvaldībai (KOM(2004)0811),
- ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju un īpaši tās 13. pantu par tiesībām brīvi pārvietoties, izvēlēties sev dzīves vietu un atgriezties savā valstī,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju un it īpaši tās 8. pantu par tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu un it īpaši tās 15. pantu par brīvību izraudzīties profesiju un tiesībām uz darbu,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu "Pētījums par saitēm starp legālo un nelegālo migrāciju" (KOM(2004)0412),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu "Pirmais ikgadējais ziņojums par migrāciju un integrāciju" (KOM(2004)0508),
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas un Reģionu komitejas 2004. gada 15. decembra un 2005. gada 24. janvāra atzinumus par Komisijas ziņojumu "Pētījums par saitēm starp legālo un nelegālo migrāciju",
- ņemot vērā tā 2004. gada 15. janvāra rezolūciju par Komisijas paziņojumu par imigrāciju, integrāciju un nodarbinātību¹,
- ņemot vērā Amsterdamas līgumu, ar kuru Kopienai izvirzīti uzdevumi un piešķirta atbildība imigrācijas un patvēruma jomā un EK līguma 63. pantu,
- ņemot vērā 1999. gada 15. un 16. oktobra Tamperes Eiropadomes sanāksmes un 2001. gada 14. un 15. decembra Lākenas Eiropadomes sanāksmes, 2002. gada 21. un 22. jūnija Seviļas Eiropadomes sanāksmes un 2003. gada 19. un 20. jūnija Tesalonikas Eiropadomes sanāksmes secinājumus,
- ņemot vērā tā 2004. gada 14. oktobra ieteikumus par brīvības, drošības un tiesiskuma telpas nākotni, kā arī par nepieciešamajiem pasākumiem, lai nostiprinātu tās likumību un efektivitāti²,
- ņemot vērā 2004. gada 4. un 5. novembra Briseles Eiropadomes sanāksmes secinājumus un pieņemto Hāgas programmu,

¹ OV C 92 E, 16.4.2004., 309. lpp.

² OV C 166 E, 7.7.2005., 58. lpp.

- ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas, kā arī Starptautiskās tirdzniecības komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumus (A6-0286/2005),
- A. tā kā Eiropas Savienības uzdevums darbinieku migrācijas pārvaldības un pilnīgas nodarbinātības interesēs Kopienā ir izveidot kopēju migrācijas politiku atbilstīgi Kopienas attīstības politikai un personu pārvietošanās brīvības tiesību efektīvu īstenošanai Kopienā;
 - B. tā kā nav tādas Eiropas imigrācijas politikas, kas piedāvātu vispārēju un saskaņotu pamatu un ka ir nepieciešams Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm pārvaldīt pašreizējo imigrantu plūsmu;
 - C. tā kā ES nepieciešams pēc iespējas drīz izstrādāt reālu Eiropas imigrācijas politiku;
 - D. tā kā ekonomiskā migrācija var palīdzēt pašreizējo migrācijas plūsmu pārvaldībai, jo viens no tās iespējamiem nozīmīgajiem rezultātiem ir nelegālās imigrācijas samazināšana un tā kā ekonomiskā migrācija var arī palīdzēt apkarot nelegālo imigrantu ekspluatāciju ēnu ekonomikā, kā arī samazināt cilvēku tirdzniecību;
 - E. tā kā ekonomiskā migrācija ir tikai daļējs Kopienas demogrāfisko un ekonomisko grūtību risinājums; tā kā, lai risinātu globalizācijas problēmas, jāpieliek pūles, lai rastu jaunus risinājumus ekonomikas politikas un darba tirgus jomās, jo īpaši saistībā ar profesionālās un privātās dzīves līdzsvarošanu sievietēm un vīriešiem, kā arī ar vienādu samaksu par vienādu darbu;
 - F. tā kā Eiropas imigrācijas politikai pirmām kārtām jābalstās uz cilvēku pamattiesībām atbilstīgi spēkā esošajām starptautiskajām konvencijām;
 - G. tā kā ir paredzama Eiropas strādājošo novecošanās un pēc zināma laika paaudžu solidaritāte Eiropā būs apdraudēta, tādējādi radot jaunas vajadzības pēc kvalificēta un nekvalificēta darbaspēka visās dalībvalstīs;
 - H. tā kā attiecībā uz migrāciju dalībvalstis no izcelsmes valstīm kļuvušas par uzņēmējvalstīm;
 - I. tā kā migrācijas plūsmas attiecas ne tikai uz attiecīgajām robežvalstīm, bet arī uz visu Eiropas Savienību kopumā, ir vēl svarīgāk pieņemt kopēju migrācijas politiku;
 - J. tā kā Eiropas Savienībai, kas ir telpa bez iekšējām robežām, lai nodrošinātu savas ārējās robežas, ir jāizstrādā kopēja, konsekventa un efektīva pieeja ārējo robežu aizsardzības jomā un jāizstrādā kopēja politika vīzu, patvēruma un imigrācijas jomā uz savstarpējas cieņas un solidaritātes pamatiem, atbilstīgi starptautiskajām saistībām cilvēktiesību jomā, lai nodrošinātu drošas Eiropas sabiedrības pastāvēšanu; tā kā šai politikai jāievēro pamattiesības un jāietver diskriminācijas, rasisma un ksenofobijas apkarošana un globāli līdzsvaroti un humāni jāregulē migrācija;
 - K. tā kā 2006. gada janvārī izbeigsies 2003. gada 25. novembra Direktīvas Nr. 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji¹,

¹ OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.

transponēšanas termiņš, un tā kā šī direktīva nosaka, ka trešās valsts pilsonis/-e, kurš/-a piecus gadus ir likumīgi nodzīvojis kādā Eiropas Savienības dalībvalstī, var iegūt pastāvīgi dzīvojošas personas statusu un tādējādi arī tiesības dzīvot kādā citā Eiropas Savienības dalībvalstī;

- L. tā kā ekonomisku apsvērumu izraisīta imigrācija ir nopietns izaicinājums Eiropas Savienībai, kurai vajadzīga kopēja pieeja, nevis izteikti nacionāls migrācijas jautājuma skatījums;
 - M. tā kā ir pierādīts, ka imigrācija pozitīvi ietekmē darba tirgu (dinamisms), to vajadzētu uzskatīt par izdevību, nevis par drošības jautājumu;
 - N. tā kā uz ekonomisko migrāciju attiecināmajiem politikas virzieniem jābūt saistītiem ar Lisabonas stratēģiju un Eiropas nodarbinātības stratēģiju;
 - O. tā kā pasākumiem, kas reglamentētu legālo migrāciju un integrāciju jābūt saistītiem ar tiem pasākumiem, kuri domāti ārējo robežu aizsardzībai, atgriešanās politikas ieviešanai. nelegālās imigrācijas un cilvēku tirdzniecības apkarošanai, kā arī nelegālo imigrantu izmantošanas ēnu ekonomikā apkarošanai;
 - P. tā kā legālās imigrācijas politikai nepieciešama arī kopējas un uz nākotni vērstas stratēģijas īstenošana, lai panāktu pilnīgu integrāciju, kas apvienotu plašu sociālu, ekonomisku un pilsonisku pasākumu spektru, kā arī ievadprogrammas un valodu apmācību, jo imigrācijas un integrācijas politiku nevar skatīt atsevišķi;
 - Q. tā kā ir ļoti svarīgi pilnīgi ievērot katra imigranta, kas legāli dzīvo Eiropas Savienības teritorijā, tiesības dzīvot ģimenē, atbilstīgi Eiropas Cilvēktiesību konvencijai un ka ir nepieciešams pārskatīt Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvu Nr. 2003/86/EK par ģimeņu atkalapvienošanu¹, lai varētu nodrošināt šo tiesību ievērošanu;
 - R. tā kā Eiropas Savienības un tās dalībvalstu sadarbībai šajā jomā ar ieceļotāju izcelsmes valstīm ir milzīga nozīme un tai jānotiek, īstenojot patiesu līdzattīstības politiku;
 - S. tā kā visām dalībvalstīm būtu jāratificē Starptautiskā konvencija par viesstrādnieku un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību;
 - T. tā kā nedeklarēts darbs ir galvenais pamudinājums nelegālai imigrācijai, dalībvalstīm būtu jāvēlēt lielākas pūles, lai apkarotu nedeklarēto darbu, kā arī atturētu un sodītu personas, kas nodarbina nelegālos imigrantus;
1. izsaka nožēlu, ka Padome nolēmusi visā legālās imigrācijas jomā saglabāt vienbalsības principu un apspriežu procedūru; gluži pretēji uzskata, ka vienīgais veids, lai pieņemtu efektīvus un pārskatāmus normatīvos aktus šajā jomā, ir koplēmuma procedūra;
 2. atgādina, ka imigranti ir snieguši un arī pašlaik sniedz lielu ieguldījumu dalībvalstu ekonomikas, kultūras un sociālajā uzplaukumā un izaugsmē;
 3. uzskata, ka ekonomiskā migrācija ir pozitīvs cilvēka faktors, kas visos laikos veicinājis civilizāciju attīstību un kultūras un tehnoloģiju apmaiņu;

¹ OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.

4. izsaka nožēlu, ka Padomei līdz šim nav izdevies noteikt kopēju imigrācijas politiku un ka tā galvenokārt ir pievērsusi uzmanību šīs politikas represīvajām izpausmēm (atpakaļuzņemšanas nolīgumi, policijas kontrole uz robežām utt.);
5. uzsver, ka kopējas imigrācijas politikas reāla izstrāde, ievērojot pamattiesības un starptautiskās cilvēktiesības, ir Eiropas integrācijas prioritārs mērķis, kuru it īpaši uzsvēra Hāgas programmā 2004. gada 4. un 5. novembrī;
6. atgādina, ka tiesības balsot ir dalībvalstu kompetences joma;
7. uzskata, ka viesstrādniekiem jānodrošina vienlīdzīgas tiesības, lai veicinātu viņu sociālo un politisko integrāciju; tāpēc aicina dalībvalstis, Komisiju un Padomi veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai viesstrādniekiem, kas vismaz piecus gadus ir pastāvīgi dzīvojuši Eiropas Savienībā, tiktu piešķirtas tiesības piedalīties vietējās un Eiropas Parlamenta vēlēšanās;
8. aicina dalībvalstis izstrādāt speciālas uzturēšanās atļaujas, kas atvieglotu darba meklējumus;
9. aicina Komisiju nodrošināt visu Starptautiskās Konvencijas par viesstrādnieku un viņu ģimenes locekļu aizsardzību, ko ANO Ģenerālā asambleja pieņēma 1990. gada 18. decembrī un kuras mērķis ir integrēt viesstrādniekus, punktu iekļaušanu lēmumos un pamatlēmumos; aicina dalībvalstis atbilstīgi tā 2005. gada 24. februāra rezolūcijai par Eiropas Savienības prioritātēm un ieteikumiem ANO Cilvēktiesību komisijas 61. sesijai 2005. gada 14. martā – 22. aprīlī Ženēvā¹ un Eiropas Savienības Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumam², nodrošināt drīzu minētās ANO konvencijas ratificēšanu, ko līdz šim nav ratificējusi neviena dalībvalsts;
10. uzsver, ka atkarībā no imigrācijas iemesliem, patvēruma meklēšana, bēgšana, vai ekonomiski apsvērumi, tai ir nepieciešama atšķirīga pieeja;
11. aicina dalībvalstis nekavējoties novērst visus šķēršļus ES pilsoņu pārvietošanās brīvībai;
12. uzskata, ka Eiropas Savienības imigrācijas politikai jāveido, izmantojot globālu un konsekventu pieeju, kas balstīta uz dažādu politiskās darbības lauku sinerģiju, nevis tikai uz dalībvalstu darba tirgus vajadzībām;
13. uzsver, ka būtu jāizveido kopēja imigrācijas politika, lai izbeigtu plaši izplatīto tāda darbaspēka izmantošanu, kurš ir neaizsargāts tāpēc, ka nav likumīgu imigrācijas iespēju;
14. aicina Komisiju, veidojot jaunu tiesisko regulējumu attiecībā uz migrāciju ekonomikas apsvērumu dēļ, ņemt vērā atšķirīgo dalībvalstu politiku un pieredzi, un uzver, ka jāveic iecelšanas politikas ietekmes nepārtraukta novērtēšana uz citām ES politikas jomām, tostarp tirdzniecības politiku;
15. atbalsta to, ka iecelšanas nosacījumi jāpadara elastīgāki un efektīvāki, paredzot uzturēšanās atļaujas nodarbinātības nolūkā un nosakot obligātos standartus atļauju piešķiršanai trešo valstu valstspiederīgajiem strādāt algotu darbu vai būt pašnodarbinātām personām, kā arī uzturēšanās un darba atļaujas sezonas darbiniekiem vai darbiniekiem, ar

¹ *Pieņemtie teksti*, P6_TA(2005)0051.

² 2004. gada 30. jūnija Atzinums SOC/173.

kuriem darba līgums noslēgts uz ierobežotu laiku;

16. uzskata, ka jāstiprina solidaritāte, it īpaši ar jaunajām dalībvalstīm, attiecībā uz tādu pasākumu izstrādāšanu, kuri veicina imigrantu integrāciju;
17. konstatē, ka masveida regularizēšanas mērķis ir nākotnes perspektīvu radīšana nelegālajiem migrantiem, taču tā nevar aizstāt patiesu attieksmes politiku pret imigrāciju, kā arī tā nav derīgs instruments ekonomisko imigrantu vervēšanai;
18. aicina Komisiju un dalībvalstis ņemt vērā jau Savienības teritorijā esošo migrantu situāciju (patvēruma meklētāji, viesstrādnieka ģimenes locekļi, studenti, nelegālie migranti utt.), kuri jau piedalās Eiropas ekonomikas izaugsmē, taču nav juridiski atzīti;
19. uzsver, ka ekonomiskā migrācija ir daļa no Eiropas iedzīvotāju novecošanās vai tautsaimniecības problēmu risinājuma, un uzskata, ka dalībvalstīm jāizstrādā jauna pieeja politikai ekonomikas un nodarbinātības jomā, tostarp politika profesionālās un ģimenes dzīves apvienošanai, lai tās pienācīgi varētu pieņemt globalizācijas izaicinājumus;
20. atgādina, ka problēmas ES darba tirgū jārisina ne tikai ar migrācijas palīdzību ekonomikas apsvērumu dēļ, bet gan arī stimulējot jauninājumu, jaunu tehnoloģiju ieviešanu, darba ražīguma palielināšanos un arī nodarbinot gados vecākus strādājošos Eiropas Savienībā;
21. iesaka Padomei uzņemties attiecīgu iniciatīvu, informācijas apmaiņas un politikas koordinēšanas uzlabošanai;
22. aicina Komisiju analizēt dalībvalstīs pārbaudītās nelegālās imigrācijas apkarošanas metodes;
23. atgādina, ka ir svarīgi, ka Eiropas Savienība iekļauj klauzulas par kopēju migrācijas plūsmu pārvaldi un par obligāto atpakaļuzņemšanu nelegālās imigrācijas gadījumos visos asociatīvajos un sadarbības nolīgumos, ko tā noslēdz ar trešajām valstīm;
24. aicina Komisiju un dalībvalstis veikt iedzīvotāju izpratnes veicināšanas un informācijas kampaņas par legālās migrācijas politiku un par šīs politikas pozitīvo ietekmi, īpaši lai kļiedētu pilsoņu bažas un veidotu pozitīvu imigrācijas tēlu;
25. aicina Komisiju izstrādāt direktīvas priekšlikumu, kurā būtu noteikti minimālie pietiekamie nosacījumi trešo valstu pilsoņu uzņemšanai Eiropas Savienības teritorijā nodarbinātības nolūkos un kuras galvenais mērķis — legālas imigrācijas kanālu atvēršana;
26. uzskata, ka šim normatīvajam dokumentam jānosaka apkopojošs, nevis sektoriāls tiesību pamats;
27. uzskata, ka ir vēlams ieviest vienotu administratīvu procedūru, lai ekonomiskajiem migrantiem piešķirtu darba un uzturēšanās atļauju, ņemot vērā subsidiaritātes principu;
28. atzīmē, ka šādā sistēmā ekonomisko migrantu uzņemšana principā jāsaista ar noteikta darba esamību; tomēr aicina Komisiju izpētīt iespēju izdot speciālas uzturēšanās atļaujas darba meklētājiem un pašnodarbinātajām personām;
29. aicina dalībvalstis ieviest īpašas apvienotas uzturēšanās un darba atļaujas, kas atvieglotu darbinieku pieņemšanu sezonas darbā vai uz ierobežotu laiku;

30. uzskata, ka nelegālās imigrācijas un nedeklarētā darba seku samazināšanai, priekšlikumā jāparedz noteikumi attiecībā uz viesstrādnieku iebraukšanu darba meklējumos, papildinot to ar precīziem nosacījumiem, piemēram, garanta vai sponsora esamība un apliecinājums migranta spējai nodrošināt savu eksistenci;
31. aicina Komisiju skaidri definēt ekonomiskā imigranta tiesības un pienākumus;
32. aicina Komisiju noteikt tādu atgriešanās politiku, kura balstīta uz labprātīgas atgriešanās veicināšanu, tostarp izmantojot atbalsta pasākumus izcelsmes valstī;
33. aicina Komisiju izskatīt arī iespējamā nelegālā uzturēšanās pagarinājuma jautājumu, ņemot vērā nodarbinātības un uzturēšanās ilgumu, pārējo ģimenes locekļu klātbūtni un integrācijas pakāpi;
34. aicina dalībvalstis, tad, kad tās atļauj darbaspēka imigrāciju, ņemt vērā ne vien ekonomiskās intereses, bet arī visas citas pamatotās intereses, lai šī atļauja būtu visu apsvērumu līdzsvarots rezultāts;
35. aicina Komisiju domāt par minimālo standartu ieviešanu attiecībā uz atlases kritērijiem un ārzemju diplomu sertifikāciju;
36. aicina Komisiju kopā ar dalībvalstīm nekavējoties izstrādāt pamatnostādnes labai statistikas materiāla savākšanai un īstenot tās kopā ar dalībvalstīm, lai tādējādi iegūtu pilnīgu un diferencētu pārskatu par migrācijas norisēm un to ekonomiskajām sekām kā dalībvalstīs, tā arī izcelsmes valstīs un par Eiropas Savienības vajadzībām darba jomā;
37. aicina, zinot, ka dalībvalstu kompetencē ir pieņemt lēmumu par trešo valstu pilsoņu skaitu un veidu to teritorijā, izvērtēt no dalībvalstīm saņemtos statistikas datus un vajadzības gadījumā veikt apkopojošu izvērtēšanu;
38. aicina Komisiju izpētīt to Eiropas Savienības uzņēmumu kontaktpunktu vai informācijas punktu izveidošanas iespējas vietējā vai reģionālajā līmenī, kuri vēlas nodarbināt ekonomiskos migrantus;
39. aicina dalībvalstis iesniegt Komisijai ar statistikas datiem pamatotu novērtējumu, lai tā varētu noteikt nepieciešamību pēc darbaspēka visā Eiropas Savienībā;
40. mudina dalībvalstis tīmeklī veidot vietni, kurā apkopotu darba piedāvājumus tā, lai darba meklētājiem sniegtu atjaunotu un publiski pieejamu informāciju, kā arī padarīt darba piedāvājumus pieejamus *EURES* portālā;
41. aicina Komisiju, izstrādājot savu turpmāko rīcības plānu, paredzēt instrumentu dalībvalstu apmaiņai ar labāko praksi integrācijas jomā;
42. pievērš uzmanību katras dalībvalsts atbildībai integrācijas jomā, kurā iesaistītas gan uzņemošās sabiedrības, gan imigrantu tiesības un pienākumi; aicina dalībvalstis saskaņot savu politiku atbilstīgi atvērtajam koordinācijas metodei un pamatojoties uz kopējām pamatnostādnēm ES imigrantu integrācijas politikas jomā, ko Padome pieņēma 2004. gada 19. novembrī;
43. aicina Komisiju piedāvāt noteikumus, kas nodrošinātu to, ka migranti ekonomisku apsvērumu dēļ, pēc atgriešanās jaunattīstības valstīs, varētu izmantot tās iemaksas, kuras

viņi iemaksājuši Eiropas sociālā nodrošinājuma sistēmā;

44. aicina Komisiju un dalībvalstis īpašu uzmanību pievērst sieviešu - imigrantu situācijai, kuru apgādībā ir bērni, īpaši attiecībā uz pagaidu darba līgumiem;
45. aicina imigrantus uzņemošās dalībvalstis un to izcelsmes valstis slēgt nolīgumus ar mērķi nodrošināt to tiesību, kas iegūtas atbilstīgi darba stāžam, kvalifikācijai vai sociālajam nodrošinājumam, pārņemšanu no vienas valsts uz citu;
46. uzsver, ka ekonomisko migrantu veiktā līdzekļu pārskaitīšana no jaunattīstības valsts uz dzimteni jūtamī pārsniedz tās summas, kas pārskaitītas kā palīdzība attīstībai un ka tiem ir liela nozīme tūkstošgades mērķa sasniegšanā, proti, nabadzības novēršanā; aicina atbildīgās iestādes atvieglot līdzekļu pārskaitīšanu, nosakot pēc iespējas zemas nodevas;
47. uzsver to nozīmi, kāda ir sadarbībai starp uzņēmēj sabiedrību, no vienas puses, un imigrantiem un viņu izcelsmes kopienām, no otras puses;
48. uzskata par vajadzīgu mainīt to, kā Eiropas Savienības pilsoņi uztver migrācijas fenomenu, īpaši aktīvi apkarojot diskrimināciju, rasismu un ksenofobiju un iekļaujot migrācijas vēsturi skolu programmās;
49. ir labvēlīgs „smadzeņu aprites” veicināšanai, uz ko mudina „Kopienas priekšrokas” principa paplašināšana attiecībā uz tām personām, kuras pirms atgriešanās savā valstī jau vairākus gadus ir strādājušas Eiropas Savienībā;
50. uzskata, ka ir ļoti svarīgi, lai Eiropas politika ekonomiskās migrācijas jomā, rastu konkrētus risinājumus smadzeņu aizplūšanas problēmai;
51. aicina Komisiju nekavējoties uzsākt dialogu ar izcelsmes valstu valdībām, lai izstrādātu līdzsvarotu likumdošanu, kas pieļautu migrāciju un attīstītu profesionālo apmācību; un, izmantojot šo dialogu, saskaņojot ar šīm valstīm, veicinātu īpašu pasākumu izstrādi jomās, kuras īpaši skārusi smadzeņu noplūde;
52. aicina iesaistītās dalībvalstis informēt iespējamos imigrantus, kuri vēl atrodas savā izcelsmes valstī, par viņu legālajām iespējām un perspektīvām, aicina Komisiju veicināt to dalībvalstu diplomātisko un konsulāro struktūru koordinēšanu, kuri darbojas vienā valstī, lai cik vien iespējams novirzītu imigrantus uz tām dalībvalstīm, kurām ir uzņemšanas kapacitāte atbilstīgi imigrantu profesionālajai kvalifikācijai;
53. uzsver, ka imigrantiem ir nepieciešama taisnīga izturēšanās un likumīgas tiesības;
54. uzsver, ka kopējai migrācijas politikai jāņem vērā iemesli, kuri liek migrantiem doties uz Eiropu, reizēm apdraudot dzīvību, un ka šī politika tādējādi jāapvieno ar aktīvu sadarbības attīstībai politikai;
55. uzsver, ka ir svarīgi un nepieciešami pastiprināt ne vien ES un izcelsmes valsts sadarbību, bet arī izcelsmes valstu sadarbību, īpaši to valstu, kuras iesaistītas Eiropas Kaimiņattiecību politikā (EKP), Āfrikas, Karību baseina un Klusā okeāna telpas valstu (ĀKK) sadarbību, kā arī EKP un ĀKK valstu sadarbību;
56. izsaka cerību, ka pasākumos, ko tā veic attiecībā pret organizēto cilvēku tirdzniecību no jaunattīstības valstīm, Komisija nevajās tās upurus, bet gan akcentēs piegādātāju sodīšanu;

konstatē, ka daudzām sievietēm, kas ir cilvēku tirdzniecības upuri, nav pieejama tiesiskā vai sociālā aizsardzība;

57. aicina Komisiju atzīt bērnu migrāciju, kas ir no migrācijas ekonomisku apsvērumu dēļ atšķirīgs aspekts un nodrošināt nepilngadīgo imigrantu tiesības un aizsardzību, atbilstīgi Eiropas Pamattiesību hartas 24. pantam;
58. uzskata, ka imigrācijas regulēšana trešo valstu starpā veicinātu imigrantu aizsardzību attiecībā uz cilvēktiesībām un darba tiesībām, vienlaicīgi veicinot cilvēku tirgotāju kriminālvajāšanu un tiesāšanu;
59. iesaka Komisijai atvieglot atkārtotu migrēšanu uz Eiropas Savienību tiem viesstrādniekiem, kuri legāli atgriezušies jaunattīstības valstīs, salīdzinājumā ar tiem migrantiem, kuri uz Eiropas Savienību migrē pirmo reizi, līdz ar to novērtējot viņu pieredzi integrācijas jomā;
60. uzdod tā priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.